

HOLLY BOURNE

Klub okašlaných báb 3

SOM
BABA.
čo
NAROBÍM?

HOLLY BOURNE

SOM
BABA.
čo
NAROBÍM?

slovarť

Copyright © 2016 by Holly Bourne

Translation © Jana Vlašičová 2018

Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2019

ISBN 978-80-556-3735-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Holly Bourne: *WHAT'S A GIRL GOTTA DO?*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Usborne Publishing Ltd. v Londýne v roku 2016, preložila Jana Vlašičová.

Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová

Editorka Katarína Škorupová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2019.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

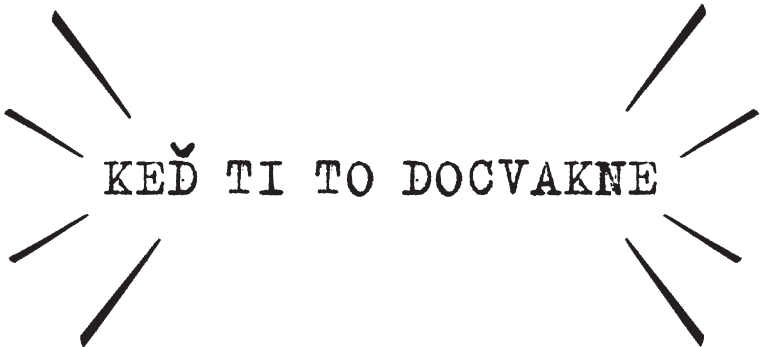
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

*Pre všetky dievčatá, ktoré sa radšej rozhodnú urobiť,
čo je správne, nie to, čo je ľahšie.*

KEĎ TI TO DOCVAKNE

Jeden

Dokonca som na sebe nemala ani minisukňu.

Hlúpy nápad. Totálne sprostý.

Keď som vypenila a vyrevala sa, nemohla som na to prestať myslieť...

... veď som nemala ani minisukňu.

Ak fakt musíte vedieť, čo som mala oblečené, pretože sa chcete uistiť, že som bola typickou obeťou obťažovania, tak tu je informácia pre vás: mala som úplne normálne džínsy. A svetrík s čipkou. OKAMŽITE SA UPOKOJTE – erotická čipka bola ukrytá pod kabátom. Takže ak ten perverzný chlap v dodávke nemal röntgenové oči – *a aspoň minútu ďakujme Bohu, že to tak nebolo* –, nemala som oblečené absolútne nič, čím by som tú situáciu spôsobila.

Stalo sa to takto...

Meškala som na prednášku, lebo som sa neskutočne pohádala s našimi ohľadom svojej budúcnosti. Nič zvláštne, klasika. Naši sú mojou budúcnosťou posadnutí a táto výmena názorov bola dosť hnusná. Z dôvodov, ktoré nie sú zrejme nikomu, dokonca ani mne, sa tá hádka skončila tým, že

som sa chytila za rozkrok a zvolala: „Tak si o TOM pomeditujte!“ Potom som tresla dverami, nechala ich tam šokovane stáť a vybehla som na ulicu. Len-len že som sa nerozplakala.

Vonku bolo chladno a jasno. Pekný októbrový deň, ale, žiaľ, jeden z tých, keď zlatý slnečný svit nemá absolútne žiadny vplyv na vonkajšiu teplotu. Bežala som sčasti pre to, že som meškala, a sčasti, aby som sa zahriala.

Keď som zahla za roh, zbadala som dodávku.

Vpredu sedeli dvaja týpkovia. Vyzerali ako robotníci zo stavby a okamžite si ma všimli. Dívali sa na mňa cez predné sklo. Zo spôsobu, ako si ma prezerali, mi okamžite prišlo nevoľno.

Mohla za to ženská intuícia.

Nevoľnosť, ktorá mi navrávala, že *budú problémy*.

Nie, zabudnite na to. Nešlo o ženskú intuíciu. Nie som žiadne médium, len mám veľa skúseností so sexuálnym obťažovaním – asi tak ako každé iné dievča na tejto zemi, ktoré si dovoľí len tak po nej kráčať.

Dodávka bola zaparkovaná na našej tichej obývanej ulici, na jednej strane olemovanej chodníkom. Na chvíľku som zastala, prebrala som si možnosti. Cítila som vo vzduchu problém, ale musela som okolo tej dodávky prejsť, hoci mi bolo zle už len z toho, ako sa na mňa tí dvaja dívali. Akoby som sa mala za niečo hanbiť...

Možno sa v nich mýlim, hovorila som si. Jeden z nich bol zhruba rovnako starý ako môj otec. Možno sa len nevinne obzerajú. Možno ma nečaká žiadny problém. A pretože som bola sama a vyčerpaná, už aj tak nahnevaná pre to, čo sa stalo doma, neprešla som okolo nich so svojou obvyklou sebadôverou.

Inštinktívne som odvrátila zrak, predstierala som, že som si nevšimla, ako na mňa zízajú. Zapla som si kabát, aby mi neodhaľoval nič z aj tak zahaleného hrudníka, a blížiac sa k nim som zrýchlila krok.

Prichádzala som sa k dodávke. Stále som na sebe cítila ich pohľady, ale už som bola skoro tam. A skoro tam znamenalo, že som ich už takmer obišla... a... bude to v pohode... bude to v pohode... budem v pohode... veď je deň a môžem aj zajačať, keby som potrebovala, ale jačať nebudem, pretože to aj tak bude v pohode a ja si tých dvoch vykresľujem v horších farbách, ako naozaj sú... a... a... a...

... a vtom sa otvorili dvere na dodávke.

Stuhla som. Dvere blokovali chodník. Mladší muž pomaly vystupoval a ja som zdvihla zrak, napätá a vyplašená. Prečo otvorili tie dvere? Počula som buchnutie a trhlo ma. Buchli dvere aj na druhej strane. Ten druhý chlapík vystúpil tiež. Pozrela som sa naňho a zbadala, že obchádza kapotu. Bol plešatý, starý a v tvári červený, akoby niekoľko rokov celkom slušne nasával.

Jeden chlap stál predo mnou, druhý za mnou. Bola som obklúčená. Na to, aby som sa im vyhla, mi nenechali dosť miesta.

Chlapík, čo mi zastal cestu, prehovoril ako prvý.

„S tým červeným rúžom vyzeráš sexy,“ povedal odporným hlasom, až ma striaslo a trhla som sebou.

Aha... Zabudla som vám povedať, že som mala červený rúž.

BOLA TO TEDA MOJA VINA?

Pristúpil ku mne a priblížil sa mi k tvári. Nemala som inú možnosť, len sa naňho pozrieť. Bol mladší ako ten druhý

a namiesto naozajstného porastu mal na tvári iba akési páperie.

Plešivec za mnou sa k nemu pridala.

„Dala si si ho kvôli nám, zlatko, však? Páči sa nám. Na-
ozaj sa nám páči.“

Srdce sa mi rozbúchalo tak rýchlo, až som si myslela, že vybuchne. Dych sa mi zrýchlil. V záhrade cez cestu akurát nejaký chlap otrhával z kríka suché kvety. Zúfalo som sa naňho zadívala a v mysli som ho prosila o pomoc. Akoby naschvál predstieral, že si ma nevšimol.

„Čo je, láska? Prečo sa s nami nerozprávaš?“

„Ja...“ zakoktala som sa. „Ja...“

„Hanbíš sa? Hanblivé dievčatá predsa nenosia taký rúž.“

Mladší chlap pristúpil ešte bližšie. Nenechal mi žiadny osobný priestor. Dych mu páchol po čomsi sladkom, akoby pil Red Bull. Zúfalo som sa pozerala okolo a premeriavala si voľný priestor po jeho boku. Snažila som sa odhadnúť, či by som sa tade prepchala.

Šanca tam bola. A ja som ju využila.

Prepchala som sa popri ňom, odsotila mu ruky a vybehla ulicou najrýchlejšie, ako som dokázala. Nohy mi sťažka dopadali na chodník, srdce mi išlo vyskočiť z hrude. Budú ma naháňať? Za denného svetla?

„SEXICA!“ zakričal jeden z nich.

Tá urážka po mne len sklzla. Stále som bežala ďalej, presvedčená, že ma budú prenasledovať. Úplne si istá, že to týmto neskončí.

„ALE ZLATKO, VEĎ TO BOL KOMPLIMENT!“

„NAMYSLENÁ SUKA!“

Studený vzduch mi zasiahol pľúca a predral sa mi hrdlom. Zdvíhal sa mi žalúdok. Triasla som sa tak veľmi, že som nedokázala bežať rovno.

Nepočula som ich kroky. Keď som dobehla na koniec ulice, odvážila som sa rýchlo obzrieť.

Obaja sa opierali o dodávku a smiali sa. Plieskali sa do stehien a rehotali sa ako malé deti.

Snažila som sa potlačiť slzy. Vtedy som si pomyslela:
Ved' som nemala ani minisukňu.

Dva

A deň sa postupne zhoršoval.

Do triedy som sa dostala práve načas a nejako som sa prehrýzla cez politológiu a ekonomiku, sústredila som sa len ťažko. Ruka sa mi triasla, moje poznámky vôbec nedávali zmysel. Znova a znova som si v hlave prehrávala tú scénu. Ako sa na mňa pozerali. Ako som sa cítila, keď mi zastali cestu.

Naraz som cítila tak veľa emócií, hoci nám profesor práve prednášal o chybách volebného systému, v ktorom sa hlasuje len za jedného kandidáta.

Cítila som sa vinná, akoby som to sama zapríčinila. Vinná za červený rúž, ktorý som si naniesla len kvôli tomu, že sa mi hodil k taške, a až do dnešného rána ma to tešilo.

Hanbila som sa, že sa ma to až tak dotklo. Cítila som sa, akoby mi roztrhali šaty a nechali ma tam stáť nahú.

Bála som sa, že keď pôjdem domov, ešte stále tam budú...

A, samozrejme, som bola neskutočne nahnevaná. Hnevala som sa na nich za to, že sa ku mne tak správali. Hnevala som sa na toho chlapíka, čo mi nepomohol, ale aj na

seba... Lottie, prečo si, preboha, na nich neziapala? Čo si to za slabošku?

Po hodine som sa vybrala rovno do jedálne, kde sa stretávala naša filozofická skupinka. Stáli sme v rade na zemiakové hranolčeky, ako sme to mali vo zvyku. Konečne som sa prestala triasť, hoci mnou ešte stále lomcovali emócie.

„Čau, Lottie.“ Pridala sa ku mne Jane s mliečnym koktailom na tácke. „Si v pohode? Vyzeráš nejako roztrasene.“

Usmiala som sa na ňu. Jane bola stará kamoška Evie, jednej z mojich dvoch najlepších kamošiek. Chodili sme spolu na filozofiu a konečne sa medzi nami trochu prelomili ľady, keďže sme mali za sebou pár nie celkom vydarených pokusov.

„Som v pohode...“ zaklamala som. „Pripravená na zápravu ohľadom deontológie?“

Jane si vzdychla a rukou si prešla po ružových vlasoch.

„Pripravená, že mi to pomôžeš pochopiť.“

Kývla som na Mika a pár ďalších, čo sa postavili za nás do radu, a spolu sme sa pomaly posúvali k teplým jedlám. Postavila som sa na špičky, aby som zistila stav hranolčiekov.

„Och, už sú skoro na dne. Tie neznášam, vždy sú masťné a studené,“ povedala som nahlas.

„Možno ich doje niekto pred tebou,“ utešovala ma Jane.

„V to môžeme len dúfať, Jane.“

Kým som sa tam dostala, nikto si hranolčeky neobjednal. Pozrela som sa na tie biedne zvyšky – niektoré ešte chrumkavé, iné premočené – a zamračila som sa. Otočila som sa na chalanov zo skupiny, ktorí stáli za mnou v rade. „Bude to odo mňa veľmi *utilitaristické*, keď si ich vypýtam,“ za-

vtipkovala som. „Pôjdem do toho, dám si porciu zvlhnutých hranolčiekov a vám prinesú čerstvé.“

Nikto ma však nepočúval, a to ma našťvalo. Nielenže som mala plný tanier nechutných hranolčiekov, ani sa nikto nezasmiel na mojom premakanom filozofickom žartíku.

Kým Mike s ostatnými čakali na hranolčeky z úplne novej misy, ktorú práve doniesli, vykročila som k stolom v rohu, kde sme zvyčajne sedávali. Bolo tam dusno a páchlo to tam po vajíkových sendvičoch. Cez obrovské okná svietilo dnu slnko, zohrievalo mi tvár a vajíčka bolo cítiť ešte viac. Konečne sme sa všetci zišli – bolo nás sedem: ja, Jane, Janin frajer Joel a štyria ďalší chalani. Dnes skupinu viedol Mike. Keď som sa opila, pretože som bola nadšená zo samých jednotiek zo záverečných skúšok, bozkávala som sa s ním a ešte mi neodpustil, že som mu nedovolila, aby to prerástlo do niečoho viac.

Mike sa na mňa zamračil a začal: „Takže, počúvajte, hovoril som s profesorom Henrym a ten povedal, že deontológia a utilitarizmus na skúške určite budú...“

Jeho slová splynuli s pozadím, keď som zhnusene siahla po studenom hranolčeku a spomenula si na to, čo sa stalo ráno. Tá hádka s mamou a ockom bola príšerná. Ocko sa stále nevyrovnal s mojím rozhodnutím nerobiť v poslednom ročníku skúšku z piatich, ale len zo štyroch predmetov, hoci štyri mi na prijímačky na Cambridge úplne stačia. Znova sa ma pokúšal presvedčiť, aby som svoje rozhodnutie zmenila, hoci od začiatku školského roka už ubehol mesiac. Mama, ako zvyčajne, pobiehala medzi nami a márne sa nás snažila oboch upokojiť.

„Musíš si utriediť priority,“ povedal otec. Vždy to bol on, kto s tým začal. „Máš len jeden pokus, Charlotte.“

Potom sa medzi nás zamiešala mama: „Viem, že Klub okašľaných báb je pre teba veľmi dôležitý, a sme na teba hrdí, ale nemyslíš si, že by bolo lepšie, keby si ten čas trávila prípravou na skúšku z piateho predmetu? Len pre istotu?“

Ja, Evie a naša ďalšia kamoška Amber sme minulý rok založili feministický diskusný krúžok s názvom Klub okašľaných báb a fakt sa nám darilo. Rozšíril sa až na pôdu školy, kde sa zmenil na FemSoc – skutočný spolok, ktorý teraz spolu vedieme. Všetky veci okolo tejto iniciatívy ma robili naozaj šťastnou, no o ockovi sa to povedať nedalo.

„Pozri, Charlotte,“ dodal, „nebojíš sa, ako bude informácia o feministickej skupine vyzerat' na tvojej prihláške na univerzitu? Myslím tým, že nejde o tú naj... tradičnejšiu voľnočasovú aktivitu. Nemáte na škole nejaký debatný krúžok alebo niečo podobné? Ten by sa na Cambridge hodil viac...“

Neuveriteľný pokrytec! Neustále vykrikuje, ako treba *zachrániť svet* a že sme si *všetci rovní*, ale keď príde na jeho ambície týkajúce sa jeho jedinej dcéry, všetko je inak. Okamžite zvíťazí dôležitosť prestíže a vzdelávania a zrazu má dvojitý meter.

A mama? Tá akurát niečo pokrikovala a hovorila veci, o ktorých si myslela, že nás zastavia.

Pokrútila som hlavou a vrátila sa k Mikovmu uspávajúcemu, monotónnemu a nekončiacemu prejavu...

„Fajn, takže ja to vidím tak, že utilitarizmus je o väčšom dobre...“

Bol neskutočne hlúpy. Už sme to niekoľkokrát preberali. Nenávidela som, keď som nemohla viesť skupinu, ale podľa pravidiel sme sa mali striedať. Prosím, pripomeňte mi, prečo som ho pobozkala?

„Takže ak aplikujeme teóriu utilitarizmu na...“ Bla, bla, bla... Znova som vypla a sledovala, ako sa Jane hrá s ružovými vlasmi.

Tí chlapi v dodávke... ako sa na mňa pozerali...

Ráno som strávila hádkou s našimi o feminizme, aby som vyšla z dverí a dostala sa priamo do situácie, kvôli akým feminizmus potrebujeme.

Prečo som na nich nenavrieskala?

To, ako sa na mňa dívali...

Striaslo ma. Bolo to také zjavné, že sa na mňa Jane usmiala, aby mi dala najavo, že sa tiež nudí.

Pousmiala som sa a venovala pozornosť skupinke študentov skláňajúcich sa nad starodávnym jukeboxom – práve doň hádzali mincu a chichotali sa.

Chvíľu bolo ticho a potom sa z reprákov ozvala pieseň. Jedálňou sa prehnať vlna smiechu.

Vybrali si pesničku od Marvinu Gayera *Let's Get It On* (*Podme na to*). Z neustáleho prehrávania tej piesne sa stával celoškolský žartík.

„A ak si prezriete otázky, ktoré boli na skúške minulý rok...“ Mike sa snažil pokračovať aj cez prenikavý hlas Marvinu, ale veľmi sa mu to nedarilo. Joel sa už stihol otočiť k Jane a predvádzal svoju vlastnú serenádu. Tváril sa dramaticky a otváral ústa, akoby spieval, a vzadu mu poskakoval vrkoč dlhých vlasov. Jane hýbala plecami... a dokonca aj mne poskakovalo pero v ruke do rytmu. Hudba ma uvoľnila, aj keď bola trápna. Teda až kým Mike nezvolal:

„Aby sme naozaj pochopili utilitarizmus, môžeme si to vysvetliť na hranolčekoch.“

Pero mi vypadlo z ruky, a keď som sa vynorila spod stola po tom, čo som ho zodvihla, Mike ukazoval na môj tanier.

„Lottie sa dnes obetovala a dala si poslednú porciu hranolčekov zo starej misy, pretože vedela, že tí, čo pôjdu za ňou, dostanú čerstvé. Dokonalý príklad utilitarizmu, však?“ uškrnul sa a popudil tým ostatných, aby sa na tom žartíku tiež zasmiali – a oni to aj urobili.

Všetci sa usmievali a prikyvovali. Pokrútila som hlavou, príliš zmätená, aby som zareagovala.

„Výborný príklad, Mike.“

„Jasné, nemyslel som si, že je to také jednoduché, ale máš pravdu.“

„Je mi to ľúto, Lottie,“ zasalutoval Joel ako vojak. Znova sa všetci zasmiali.

Zachytila som Jenin pohľad, aby som zistila, či si to všimla. Pokrčila plecami a prevrátila oči na Mika, a tým potvrdila, že mám dôvod sa hnevať.

Nezasmiala som sa. Neprikývla som. Nesúhlasila som s ostatnými. Nemohla som tomu uveriť.

Bol to *môj* nápad. A *môj* vtip!

A Mike ho bezostyšne použil ako svoj vlastný.

A ešte horšie bolo, že ho všetci počúvali.

Pretože to povedal Mike.

Nie ja...

Mike.

A jediným dôvodom bolo, že Mike je... chalan.